

Hồi 26

Hãm Trong Trận Cam Đường Tìm Kế Thoát Thân

Cam Đường ruột nóng như lửa đốt, than thầm:

- Trên đời sao lại có việc thảm khốc đến thế này?
- Chết ư? Chết rồi còn bị kẻ thù moi gan móc ruột!
- Nào con Võ Thánh, nào thiếu chủ phái Thiên Tuyệt! Kết quả cũng chỉ là một cái chết!

Cam Đường không bao giờ tưởng mình lại đi đến kết quả như ngày nay.

Một gã hán tử áo đen tay bưng một cái chậu lớn bằng gỗ sơn đỏ đến trước hương án. Gã quỳ một chân xuống giơ chậu cao lên đỉnh đầu.

Đến bây giờ Cam Đường vẫn chưa hiểu thân thế đối phương và có thù hằn gì với Xú Diện Nhân Ma.

Bậc đại trượng phu có sợ gì cái chết. Nhưng chết cách này và ở nơi đây thì không thể nào nhắm mắt được. Bao nhiêu ân, oán, tình, cừu đều thành tro bụi.

Thiếu phụ đứng tuổi mắt lộ sát khí nhìn thẳng vào mặt Cam Đường cắn phẫn lên tiếng:

- Xú Diện Nhân Ma! Người thiệt không hổ là một nhân vật khét tiếng. Chết đến cổ mà vẫn không thay đổi sắc mặt.

Cam Đường biết nói gì đây? Chàng chỉ giương cặp mắt căm hờn lên nhìn đối phương.

Thiếu phụ lại nói tiếp:

- Bây giờ người đã biết bản tòa là ai chưa?

Cam Đường vẫn mặt trở trở lạnh như tiền.

Thiếu phụ nghiêng răng lớn tiếng quát:

- Bây giờ bản tòa báo thù cho những người bản môn bị sát hại, tức là mổ bụng moi tim người...

Mụ vừa nói vừa từ từ giơ mũi dao nhọn lên.

Cam Đường trợn mắt rách cả mí ra, máu chảy đầm đìa. Chàng tưởng chừng như đứt từng khúc ruột, nhưng miệng vẫn không lên tiếng. Chàng cho là nếu mình tiết lộ thân thế thì biết đâu đối phương chẳng dùng mình làm con tin để uy hiếp bản môn và hậu quả không biết đến đâu mà lường.

Cam Đường trước nay vẫn không tin là có số mệnh. Nhưng lúc này sắp chết đến nơi, chàng đành cúi đầu tuân theo số mệnh.

Cam Đường đã trải qua mấy lần tử kiếp, chàng vẫn thản nhiên không sợ hãi gì. Thế mà lúc này chàng phải run lên vì sợ chết. Thực ra là chàng sợ cái chết không đúng chỗ.

Lưỡi dao nhọn lấp lánh lạnh lẽo ghê người đưa gần đến trước ngực.

Giữa lúc ấy một thanh âm rất quen tai vang lên:

- Mẫu thân! Hãy khoan!

Thiếu phụ trung niên kinh hãi rút tay về.

Cam Đường ngẫu nhiên ngoảnh đầu trông ra.

- Úi chà!

Chàng la thầm trong miệng vì người lên tiếng vừa rồi rõ ràng là Lâm Vân mà chàng mới quen biết.

Lâm Vân quỳ trong hàng đối diện ngay với chàng, mà chàng chưa phát giác ra.

Đêm khuya tối mờ, ánh đèn lấp lánh. Cam Đường không sợ chết. Nhưng một hy vọng về ý niệm sống còn thì bản năng cầu sinh lại nổi lên. Chàng không muốn chết vì còn có nhiều tâm nguyện.

Nhưng ý nghĩ cầu sinh chỉ thoáng qua rồi lại vụt tắt, vì xem tình hình này thì Lâm Vân là con thiếu phụ trung niên mà thiếu phụ trung niên lại là chị em ruột thịt với Ma Mẫu. Lâm Vân kêu Ma Mẫu bằng di má, gọi bọn tà tử bằng biểu huynh thì sự đã hiển nhiên rồi. Còn gã có phải là người để tẩm thiếp vẽ bông mẫu đơn lại, hay kẻ để thiếp là con gái Ma Mẫu thì chưa rõ. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ mình lại xin cừu nhân tha mạng để rồi chịu ơn kẻ thù chẳng?

Chàng tự trả lời:

- Không! Quyết không thể thế được!

Chàng lại cúi đầu xuống để cho những mối tuyệt vọng, cùng những nỗi đau khổ hành hạ sỉ vả mình.

Thiếu phụ trung niên ra chiều nghi hoặc hỏi:

- Vân nhi! Chuyện chi vậy?

Lâm Vân ngập ngừng đáp:

- Xem chừng có điều không ổn thỏa.

- Điều chi không ổn?

- Dường như y không phải là Xú Diện Nhân Ma.

Câu này khiến cho cả nhà đều kinh ngạc. Chính Cam Đường cũng phải ngẩng đầu lên.

Thiếu phụ trung niên kinh hãi hỏi:

- Người bảo sao?

Lâm Vân nhắc lại:

- Có lẽ y không phải là lão ma đầu kia.
- Người căn cứ vào điều chi mà nói vậy?
- Hài nhi thấy y đeo mặt nạ.

Thiếu phụ trung niên sửng sốt hỏi:

- Mặt nạ ư? Trong thiên hạ sao lại có người chế mặt nạ khéo đến thế, che được cả mắt ta?

- Mẫu thân hãy coi nước da chân tay và cổ y khác hẳn nước da mặt. Vả lại...
- Vả lại thế nào?
- Cặp mắt y dường như hài nhi đã gặp qua rồi.

Cam Đường toàn thân run bắn lên. Chàng đành nhắm mắt tùy theo số mạng. Chàng không ngờ Lâm Vân lại có cặp mắt sắc bén đến thế!

Lâm Vân là thiếu chủ phái Kỳ Môn mà người đàn bà lại tự xưng là bản tòa thì chắc mụ là chưởng môn phái đó, không còn nghi ngờ gì nữa. Chàng không ngờ chủ nhân phái Kỳ Môn lại là một người đàn bà và cũng là một bang phái thần bí trong võ lâm như phái Thiên Tuyệt.

Thiếu phụ trung niên mắt chiếu ra những tia sáng rùng rợn nhìn thẳng vào mặt Cam Đường hỏi:

- Thực tình người là ai?

Cam Đường chỉ nghiêng răng chứ không trả lời.

Thiếu phụ trung niên quay lại nhìn Lâm Vân nói:

- Hài tử! Người lầm rồi!
- Không thế thì sao lúc chết đến gáy rồi mà hấn vẫn không chịu nói?
- Hài nhi không tin như vậy.
- Người không tin ư? Được rồi!

Thiếu phụ trung niên thò tay ra móc vào mặt Cam Đường. Mặt nạ theo tay rơi xuống.

Mọi người đồng thanh la lên:

- Úi chà!

Ẩn sau tấm mặt nạ rõ ràng là một chàng thiếu niên bộ mặt xinh đẹp tuyệt luân. Thật là một việc không ai có thể ngờ tới và đều tự hỏi:

- Chàng thiếu niên này là ai? Vì lẽ gì chàng cam tâm thay thế Xú Diện Nhân Ma để chịu chết?

Chỉ có mình Lâm Vân là biết chàng mà thôi. Nhưng gã lại đi vào một tình trạng kinh ngạc khác với mọi người.

Thiếu phụ trung niên bất giác lùi lại hai bước cất giọng run run hỏi:

- Sự thực... người là ai?

Ngoài cửa sảnh đường có người lên tiếng:

- Bẩm lệnh chúa!
- Ai đó?
- Thuộc hạ là đệ tử chủ đàn tên gọi Uất Trì Phong.
- Có việc chi?
- Y là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt đã cứu mạng cho đệ tử.
- Ủa!

Thiếu phụ trung niên đưa mắt nhìn Lâm Vân lại chăm chú nhìn Cam Đường. Mụ vẫy tay bảo mọi người:

- Xin các vị hãy lui ra!
- Tuân lệnh dụ!

Mọi người thi lễ rồi lục tục rút lui chỉ còn mình Lâm Vân ở lại.

Cam Đường mặt xám xanh có lẽ vì tức giận. Chàng không nói nửa lời nhưng trong lòng cực kỳ bối rối. Đây lại là một điều mà chàng không ngờ tới. Chàng tự hỏi:

- Lâm Vân lại cứu mạng mình lần thứ hai. Món nợ này biết trả cách nào được?

Sau Lâm Vân đành lên tiếng:

- Hiền đệ! Ta không ngờ lại chính là hiền đệ!

Cam Đường nở một nụ cười cay đắng. Chàng muốn trả lời mà không biết nói sao.

Lâm Vân tiến ra cúi trối cho Cam Đường rồi dùng hai ngón tay cặp vào huyết “Thân Du” của Cam Đường rút ra một mũi ngân châm dài ba tấc.

Bây giờ Cam Đường mới hiểu vì lẽ gì mà mình không đề tụ được chân khí. Võ học phái Thiên Tuyệt vốn không chịu sự kiềm chế của những thủ pháp điểm huyết thông thường. Đây là lần đầu chàng thấy một thủ pháp đặc biệt điểm huyết bằng ngân châm. Rút ngân châm ra rồi, chân khí trong người lại bắt đầu lưu thông theo phép “Công Lực Tái Sinh” lại phát sinh diệu dụng. Chỉ trong nháy mắt, công lực chàng khôi phục lại hoàn toàn, nhưng chàng vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích. Chàng lạnh lùng nói:

- Lâm huynh! Tiểu đệ lại thêm một lần nữa mắc nợ Lâm huynh.
- Hiền đệ! Hiền đệ đừng nói vậy!

Thiếu phụ trung niên mấy lần biến sắc rồi trầm giọng nói:

- Thi Thiên Đường! Người đã là bạn với Vân nhi, ta hy vọng người đem tình thực mà trả lời mấy câu hỏi của bản tòa.

Cam Đường dĩ nhiên đã tưởng tượng ra đối phương sắp hỏi gì rồi. Chàng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ e rằng sẽ làm cho tôn giá phải thất vọng.

Thiếu phụ trung niên sa sầm nét mặt nói:

- Bản tòa là chương môn lệnh chúa đời thứ hai mươi bốn của phái Kỳ Môn. Chắc người đã biết rồi!

- Hừ!

- Người nói cho bản tòa hay mặt nạ của Xú Diện Nhân Ma này người lấy ở đâu?

- Một bậc dị nhân trong võ lâm đã tặng cho.

- Của dị nhân tặng cho ư?

- Đúng thế!

- Dị nhân đó là ai vậy?

- Về điểm này tại hạ không thể trình bày được.

Kỳ Môn lệnh chúa đổi giọng nói:

- Thi thiếu chủ! Thiếu chủ hử đã biết bản tòa khổ tâm truy tầm Xú Diện Nhân Ma.

- Tại hạ biết rồi.

- Vậy bản tòa hy vọng thiếu chủ nói thực cho bản tòa hay.

- Tại hạ chỉ có thể trình bày được bấy nhiêu thôi.

Kỳ Môn lệnh chúa lại biến sắc nói:

- Đó là chí nguyện bình sinh của bản tòa. Bất luận thế nào cũng phải biết sự thật về vụ này.

Cam Đường dĩ nhiên không thể nói rõ danh hiệu Bán Diện Nhân được. Vì nói ra tức là đem thù trả ơn. Chính chàng cũng khao khát phanh phui chuyện bí mật về tấm mặt nạ này.

Chành lạnh lùng đáp:

- Về điểm này tại hạ rất làm áy náy!

Lâm Vân hỏi xen vào:

- Hiền đệ! Hiền đệ đã biết chỗ khổ tâm của gia mẫu. Nếu không có điều gì khó khăn thì xin nể mặt tiểu huynh nói cho gia mẫu hay được chăng?

Cam Đường đưa mắt nhìn Lâm Vân, chàng không biết làm thế nào, đành đáp:

- Lâm huynh! Về lai lịch tấm mặt nạ này tiểu đệ thực tình không biết. Nhưng người tặng tiểu đệ tấm mặt nạ này lại có ơn cứu mạng tiểu đệ. Tiểu đệ không thể đem bán rẻ y được.

- Tiểu huynh rất tin lời hiền đệ. Vụ này...

- Lâm huynh! Nếu tiểu đệ mà không chết thì sẽ hết sức vì Lâm huynh dò hỏi ra nguồn gốc tấm mặt nạ này. Lâm huynh nghĩ thế nào?

Lâm Vân đưa mắt nhìn mẫu thân để hỏi ý bà.

Kỳ Môn lệnh chúa gật đầu đáp:

- Được rồi! Bản tòa vì chút tình thiếu chủ kết bạn với Vân nhi mà tạm thời gác việc này lại, nhưng còn một vấn đề nữa là thiếu chủ có giữ tấm Ứng Long Ma Bài. Vậy tấm bài ấy ở đâu ra?

Câu hỏi này nhắc nhở mối cừu thù của Cam Đường. Cả nhà chàng bị thảm tử đã nung nấu trong lòng chàng những mối độc sâu cay. Bây giờ luồng máu nóng trong người chàng lại sôi lên. Nhất là đối phương cùng hàng chị em với Ma Mẫu và còn có thể là môn hạ Ma Vương. Không chừng mục còn là một trong những hung thủ gây nên vụ đổ máu tại Thánh Thành.

Cam Đường nghĩ tới đây, mắt chàng lộ ra những tia sát khí rùng rợn. Nếu chàng không nể mặt Lâm Vân thì muốn ra tay ngay tức khắc.

Ngẫm nghĩ một lúc rồi chàng cương quyết đáp:

- Lệnh chúa muốn tại hạ nói rõ lai lịch tấm bài đó cũng được, nhưng phải có điều kiện.

- Điều kiện?

- Phải rồi!

- Thiếu chủ thử nói nghe!

- Chủ nhân tòa nhà đồ sộ tại ngoài thành Lạc Dương với lệnh chúa là thế nào?

- Y là xá muội.

- Vậy xin lệnh chúa cho hay tông tích mẹ con lệnh muội cùng Ma Vương hiện giờ lạc lõng nơi đâu?

Kỳ Môn lệnh chúa sắc mặt biến đổi, lão đảo lúi lại hai bước, mắt lộ ra những tia sáng rùng rợn run lên hỏi:

- Người... lớn mật đến thế ư?

Cam Đường hần học đáp:

- Điều kiện của tại hạ là thế đó.

- Không được đâu!

- Nếu vậy thì tại hạ cũng không thể trình bày.

- Nhưng người không tự chủ được đâu!

- Hừ!...

Lâm Vân cũng biến sắc. Nàng vừa tỏ ra nóng nảy vừa hần học, oán giận. Vẻ mặt thật là phức tạp.

Kỳ Môn lệnh chúa thét lớn:

- Thi Thiên Đường! Nếu người không nói lai lịch tấm Ứng Long Ma Bài thì đừng hòng sống mà rời khỏi nơi đây.

Cam Đường ngạo nghễ đáp:

- Bản nhân cũng không có tham vọng ra khỏi chốn này.

- Dù người có muốn chết cũng không được nữa, trừ phi người trả lời ta về vấn đề đó.

- Tôn giá đừng mơ tưởng hảo huyền nữa!

Kỳ Môn lệnh chúa cười the thé hỏi:

- Thi Thiên Đường! Chẳng lẽ phái Thiên Tuyệt để người chết mà không đến cứu?

Câu này khiến cho Cam Đường rung mình. Chàng run lên hỏi:

- Sao?

Kỳ Môn lệnh chúa mặt lộ sát khí cất giọng thâm độc đáp:

- Ta cầm tù người vào một nơi nào đó, rồi phóng tin đồn đại ra ngoài để bọn đệ tử phái Thiên Tuyệt chạy đến cứu gỡ cho người. Người không nói thì đã có người khác nói. Dù cả đám môn hạ không ai biết rõ thì ít ra cũng điều tra được sào huyệt khai môn lập phái của phe Thiên Tuyệt. Người thử tưởng tượng xem hậu quả đó sẽ ra sao?

Cam Đường đứng phất dậy. Cặp mắt bùng bùng sát khí, chàng nghiêng răng hỏi:

- Tôn giá dám làm như vậy ư?

- Sao lại không dám? Bản tòa nói cho người hay, nếu bản tòa còn lưu lại cho phái Thiên Tuyệt một con gà, một con chó thì không phải là người nữa.

Giọng lưỡi mụ này chẳng kém gì giọng lưỡi Ma Mẫu.

Cam Đường đầy vẻ oán độc nói:

- Bản nhân mà không chết thì thề rằng chu diệt cho kỳ hết cả lò cả lũ ma quỷ các người.

- Nhưng đáng tiếc rằng người nhất định phải chết.

- Cái đó chưa chắc.

Lâm Vân cất tiếng thê thảm gọi:

- Mẫu thân!

Kỳ Môn lệnh chúa xua tay nói:

- Người không được mở miệng.

- Xin mẫu thân cho hài nhi nói chuyện với y một chút.

- Không được đâu! Người phải nhớ rằng vĩnh viễn không được!

Lâm Vân vẻ mặt thất vọng cúi đầu xuống...

Cam Đường quát lên một tiếng:

- Hãy coi chừng của ta đây!

Hai tay chàng đã vận toàn thân công lực phóng ra nhanh như điện chớp.

Kỳ Môn lệnh chúa đã lãnh giáo võ học của phái Thiên Tuyệt, biết là kỳ bí tuyệt luân. Dù có tránh cũng không thoát ngoài vòng uy lực của đối phương được. Mụ không ngần ngại gì nữa, nhẩy tung người lên khỏi mặt đất rồi chuồn người đi thấp là là như con cá lội.

Thật là một thân pháp kỳ tuyệt, diệu tuyệt, không ai nghĩ tới, tưởng trong võ lâm khó lòng tìm ra được người thứ hai biết thi triển thân pháp này.

Cam Đường vừa phóng song chưởng ra đột nhiên thấy mất bóng đối phương, vội thu chưởng về. Chàng liền thi triển phép “Truy Phong Hóa Ảnh” như loài quỷ mỵ vọt ra ngoài sảnh đường mất hút.

Chàng đã tính toán một nước cờ cao. Nếu để lọt vào tay đối phương tất sẽ bị họ dùng làm con tin. Việc báo cứu đành để về sau cũng chưa muộn. Chàng nghĩ rằng muốn đối phó với kẻ thù ghê gớm như vậy mà chỉ trông vào công lực để quyết đấu thì thật là hạ sách.

Kỳ Môn lệnh chúa cũng không đuổi theo ra ngoài sảnh đường.

Cam Đường vừa ra cửa nhà đại sảnh đã nhảy lên nóc nhà nhanh như chớp. Chỉ mấy cái nhô lên hụp xuống chàng tính ra đã dời xa hiểm địa đến dư trăm trượng mới dừng bước lại. Chàng liếc mắt ngó phương hướng rồi bất giác la thầm:

- Nguy rồi!

Chàng phóng tầm mắt nhìn ra xa thấy nóc nhà như bát úp. Ngó xa hơn nữa thì dường như bị một làn sương mù dày đặc vây phủ, thị tuyến không thể nhìn qua được.

Lúc chàng nhìn kỹ lại thì ra tòa sảnh đường mình vừa ra khỏi vẫn còn ở dưới chân. Mẹ con Kỳ Môn lệnh chúa đang đứng ngoài hiên ung dung nhìn chàng. Chàng tưởng chừng như mình vẫn đứng trên nóc nhà chứ chưa dời đi được bước nào.

Cam Đường lập tức nhận ra vụ này ngay. Những phòng ốc kia là một thế trận mà chàng chẳng hiểu chút gì và hiện đang lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, chân tay luống cuống. Chàng biết rằng nếu cứ nhắm mắt chạy quanh thì chỉ làm trò cười cho người ta mà thôi. Chàng tự hỏi:

- Hay là mình trở xuống chăng? Nhưng hậu quả sẽ ra sao? Kéo dài tình trạng này cũng không được. Thôi ta đành liều mạng xuống nắm lấy một người bắt họ đưa ra là xong.

Đó là đường lối duy nhất để thoát thân. Nhưng nghĩ tới đối phương chàng lại nổi lên lòng căm phẫn và không khỏi ngần ngại.

Chàng lại nghĩ mình đã vào nơi đầm rồng hang cọp. Chỉ một mình chưởng môn lệnh chúa mà mình đã phải đem toàn lực ra đối phó rồi. Thế mà đối phương còn bao nhiêu cao thủ, vậy mình mong được như nguyện thật là một điều tuyệt khó, hy vọng cực kỳ mong manh.

Chàng suy đi tính lại mà không ra được kế hoạch gì. Bỗng Kỳ Môn lệnh chúa ngửa mặt lên nói:

- Thi Thiên Đường! Người suy tính làm chi cho mệt xác? Dù người có mọc cánh cũng đừng hòng rời khỏi nơi đây.

Cam Đường đảo mắt nhìn Lâm Vân đang đứng ngậy người ra. Chàng bỗng động tâm tự nhủ:

- Mình hãy ngậm “Tích Độc Đan” trong miệng trước rồi chờ cơ hội kèm chế Lâm Vân thì có thể giải quyết được vấn đề.

Nhưng chàng lại tự hỏi:

- Bậc trượng phu hành động như vậy được chăng? Lâm Vân đối với mình một lòng thành thực, lại hai phen cứu mạng mà mình lại dùng thủ đoạn đê hèn đối phó với gã để đạt mục đích ư? Song không làm như vậy thì không còn cách nào khác. Huống chi Kỳ Môn lệnh chúa đã nói ra miệng là mụ dùng mình làm cái mồi để nhử đệ tử phái Thiên Tuyệt vào cạm bẫy để do thám cho ra sào huyệt phái Thiên Tuyệt... Thế thì hậu quả không biết tới đâu mà lường.

Chàng nghĩ tới chữ duyên kỳ lạ được gặp Thái phu nhân thu làm nghĩa tử để thừa kế phái Thiên Tuyệt, nào truyền võ công, nào trao bí lục, khiến cho mình có địa vị ngày nay. Thế mà mình đối với phái Thiên Tuyệt chưa cống hiến được chút gì lại còn vì mối thù riêng mà gây nên một trường huyết kiếp rừng rợn nữa hay sao?

Liều mình ư? Mình chết đi cũng không sao, nhưng mối thâm thù ai sẽ trả cho? Chết như thế thì chẳng những không nhắm mắt mà còn thành thiên cổ tội nhân.

Trong đầu óc Cam Đường lúc này thật là bối rối. Ở giữa cái sống và chết, chàng không còn đường lối nào khác.

Chàng đành tặc lưỡi:

- Thôi đành mang tiếng bất nghĩa rồi sau sẽ tìm cách đền bồi. Chỉ còn có cách đó mà thôi.

Cam Đường cực kỳ đau khổ khi quyết định uy hiếp Lâm Vân để thoát thân.

Chàng băng mình từ trên nóc nhà nhảy xuống lạng người vào trong viện. Mất chàng ngẫu nhiên gặp tới Lâm Vân. Gã vẫn lộ vẻ lo lắng bồn chồn khiến cho quyết tâm của chàng lại bị lay động. Dù là gặp lúc cấp bách đành phải tòng quyền, nhưng người nghĩa hiệp thà là chết còn hơn làm điều bất nghĩa.

Kỳ Môn lệnh chúa bỗng lạnh lùng lên tiếng:

- Bây giờ người chịu nói thật hay để bản tòa phải hạ thủ.

o O o